

ציורו של טייס הקרב לשעבר יוצג בקרוב בתערוכה במוזיאון תל

הציור שלקח 6 שנים. "ציור לא גומרים, ציור מפסיקים", אומר האמן

למוזיאון מחיל האוויר

במשך שש שנים עמל תא"ל (מיל') אורי גיל (68) על ציור קבוצתי של 15 מחבריו ב"טייסת הנגב", לכל דורותיה • מי מופיע שם? גיל לא מגלה • "הציור הוא סוג של פרידה", הוא אומר

במשך שש שנים וחצי עמל טייס הקרב לשעבר תת-אלוף (מיל) אורי גיל (68) על הציור שהנציח את חבריו ל"טייסת הנגב", שבה שירת עד לפי-ני שמונה שנים. כחלק מהליך הפרידה מהקריירה הארוכה בחיל-האוויר החליט אורי לצייר 15 מה-טייסים, חלקם בסדיר ואחרים במילואים, המהווים, כלשוננו, "חתך ארצישראלי טיפוסי".

גיל, שלישי מבין ארבעה אחים, נולד בקיבוץ גבעתיים מאוחר והיה הטייס הראשון מבני הקיבוץ. מקומו בסיירת צנחנים כבר הוכתח, אבל הוא נקרא למברקי טיס – והשאר היסטוריה. הוא התחיל כטייס צעיר בטייסת אוראגן, מטוס קרב שבו השתמש צה"ל במבצע קרש ובמלחמת ששת הימים, וסיים באף-16.

כשנה לפני סיום שירות המילואים וסיסתו האחרונה, שהתקיימה ב-20.6.2003, התבשל במוחו של גיל הרעיון להכין את הציור. חרי העין יוכלו להבחין בתאריך של הטיסה האחרונה, המוצנע בתוך הציור. גיל בחר לצייר טייסים בגילאים שונים, גבוהים ונמוכים, מילואימניקים וסדירים, קרחים ועתידי שיער. הוא צבע את דיוקנותיהם על בד בגודל 2.7X3.6 מטר. גיל מסרב בתוקף לפרט מי המצוירים, אבל מסכים לנדר פרט אחד: ארבעה מתוכם הם טייסים – ובנים של טייסים. אחד מה-15 הוא גיל עצמו. דווקא הוא מעט מאחור, יושב, עם דרגות תת-אלוף על כתפיו. "קשה לתאר מה בדיוק עושים טייסים על הקרקע. מצד שני,

זה פתטי לצייר טייסים באוויר, ואני בורח מפתטיות", הוא מסביר מדוע בחר בסצנה שנראית כאילו היא מתרחשת בחדר תדריכים.

הרבר הבולט בציור הוא שאיש מבין הטייסים אינו מביט לעבר האחר. כולם מביטים החוצה. סוג של בדידות, כמו בתא הטייס. לצד פריטים מעולם הטיס, כמו למשל קסדת טייס, יש מחוות לציירים אחרים: "הכלב מופיע בציור כמחווה לרמברנדט", מסביר אורי. כלב

דומה מופיע בציורו של רמברנדט, "משמר הלילה". גיל, נשוי שנית, אב לשלושה וסב לשישה נכדים, לא מרבה להופיע בציבור. הוא ממעט להיראות אפילו בכפרו, עין-הוד, לשם הגיע ב-1987. הוא לא מביט אחורה בנוסטלגיה. "ליבי עם האנשים הקשורים לעבר שלהם. שני שלישים מהחיים הייתי באוויר. אני מתגעגע לטיסה עצמה, אך לא לשום דבר אחר", הוא מספר. השריפה שהשתוללה בעין-הוד ב-1998 כילתה כמ-

גיל ליד דיוקן עצמי. "פרפקציוניסט ומדויק" | צילום: אלעד גרשורן

עט לחלוטין את ביתו ואת ציוריו. את חלקם הצליח למלט למקלט בבית. השאר נשרפו. בסטודיו שלו יש שפע ציורים של נשים בעידום לצד ציורים משפחתיים, שאחד מהם צייר בגיל 10.

הוא למוד קרבות אוויר, ממלחמת ששת הימים דרך קרבות ההתשה, יום-הכיפורים, לבנון. שבע הפלות אוויריות נרשמו לזכותו. "הציור הוא סוג של פרידה. אבל בגלל שיש לו נוכחות, הוא חלק ממני כל הזמן", הוא אומר. שש שנים לקח לו הציור. איך ידע שהוא מוכן? "ציור לא גומרים. ציור מפסיקים. כשאתה מרגיש בבטן שהציור נגמר אפשר לעזוב אותו ולהמשיך הלאה", הוא מסביר בקולו הנינוח.

דן חמיצר, שכנ וחבר של אורי, טייס לשעבר ואמן בפני עצמו: "בכל מה שאורי נוגע הוא מצליח. הוא היה אחד הטייסים המופלאים של חיל-האוויר. אורי מדויק מאוד, פרפקציוניסט, חף מכל אגו. הוא לוקח משימה הרבה מעבר למה שאדם מסוגל לחשוב ומפיק מעצמו את הטוטאליות, לא מתוך יצר הישגיות, אלא מתוך משמעת קפדנית. טייסים ישראלים כתבו הרבה ספרים, אבל בודדים ביטאו חוויות אוויר דרך האמנות. הציור שלו הוא ספר שלם. פרק ארוך וגדוש של חיל-האוויר".

הציור של גיל יועבר הבוקר למוזיאון תל-אביב, ויוצג בימים הקרובים כחלק מתערוכה. ד"ר דורון לוריא, האוצר הבכיר במוזיאון, אומר: "הציור הוא חלק ממסורת מפוארת של ציורים שנושאים את דיוקן קבוצתי, כמו למשל 'משמר הלילה' של רמברנדט. אורי בחר לצייר ציור הנותן הצצה לחיי הטייסים, ועשה את זה היטב. הטייסים אינם עומדים ככה סתם. יש אינטראקציה ביניהם, הרמוניה והומוגניות".

דן חמיצר, טייס לשעבר ואמן:
"טייסים ישראלים כתבו הרבה ספרים, אבל בודדים ביטאו חוויות אוויר דרך האמנות. הציור שלו הוא ספר שלם. פרק ארוך וגדוש של חיל-האוויר"

ד"ר דורון לוריא, האוצר הבכיר במוזיאון תל-אביב: "הציור של אורי גיל הוא חלק ממסורת מפוארת של ציורים שנושאים את דיוקן קבוצתי, כמו למשל 'משמר הלילה' של רמברנדט"

ראמת, מצוירת בצר. גם לעיתון יש תפקיד ולכל דבר יש תפקיד. מצוין בו התאריך שבו התחלתי את העבודה".

כך בחר גיל את הדמויות שמופיעות בציור: "קודם כל בחרתי אנשים שאני מרגיש אליהם משהו, ואנשים שאני מרגיש מהם חובה אמתי. כל האנשים פה מאוד ישירים. הם לא מורייפים, אבל מה שמצוין פה את האנשים זה שאין להם חשבון עם האחרים".

מה הבן שלך עושה בציור?

"כולם חושבים שהוא ישר, אומרים 'את הסער' דה האחרונה', אבל זאת לא. ליאור הוא אדם מאוד

הקורא בספר הוא דן המיצר, תושב כפר האמנים עין חור. האדם הכורה למרגלותיו הוא הצייר עצמו, וגם שאר המצוירים בתמונה הם חברי עין חור.

"אין לי מסרים", אומר גיל. "אני מצייר סי-טואציה אפשרית. ומש רקות לשבע' זה המש רקות לפני שהכל מתחיל, לפני שאכלו את ארוחת הבוקר. הבן שלי מצביע על ענף מקום בלתי ידוע. גם אני בתמונה מצביע על משהו שאיננו נראה. אחר לא מסתכל עליו. ביוגית, אמתי זה מה שלא מסי-מבט מאוד גלוי. ביוגית, אמתי זה מה שלא מסי-תר. בגלל זה שמתי אותו בעידום חלקי, לאחרים אמיתי לבוא בנגדים ארוכים. היא שמייצגת את

ארי גיל אורב להיות לבד. הלבדות
הוא היא שמשכה אותו בסופו של דבר
לקריירה של טיים קרב, היושב בדרך
מעל העננים. אבל גיל, הלבדות הזאת לא מייצגת
ספורים אלא ציורים. הוא אורב גם את הלבדות
שבעבותו בציור, הדרוש ממנו שעות עבודה
רבות מדי יום במשך חודשים ושנים, כדי להפיק
בסופו של דבר את אחת מהציירות הממונטוליות
שלו. ציורים היפר-ריאליסטיים, שאף כי הם חלקים
כראי, נראים כאילו יש להם מעמקים.

שלוש שנים וחצי נדרשו לאורי גיל כדי לצייר
את התמונה שהיא מרכיז התערוכה "זמשי דקות
לשבע", המוצגת במוזיאון ינקו דארא בעין חור.
מדובר בתמונה ענק, 380 על 260 סנטימטר, אבל
הגדל הוא לא הסיבה לפרק הזמן הארוך שנדרש
להשלמתה. גיל מצייר בטכניקה מעורבת - שימוש
בטמפרה ובצבעי שמן - שדרושת זמן רב כדי לה-
כין את הבד לציור, ושכבות דקות רבות של צבע
כדי להגיע לתוצאה הסופית. "למישב ידיעת, אני
הראשון שעושה עבודות גדולות כל כך בטכניקה
הזאת", אומר גיל.

אבל לא רק הצבעים דורשים זמן. על הקירות
מוצבים גם הרישומים ששימשו את גיל בתהליך

הריאליסם

אורי גיל אורב ללכת עד הסוף. אם להיות
טייט קרב - אז כבר לרשום על זה שיא
גינס. ואם להיות צייר - אז להמשיך את
דרכו של רמברנדט. סיפורה של טיסת סולו
בין גבעת חיים, רמת השרון ועין חור

נרי ליבנה | צילום: קובי קלמנוביץ'

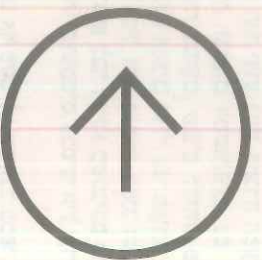
היצייר. פורטרטים של המשתתפים בתמונה,
מצויינים כולם בעיפרון סגנוני (צבע ששמו נגזר
מהמילה "דס" באיטלקית) בצבע אדמדם שהיה
בשימוש בתקופת הרנסנס. כל אחד מהרישומים
האלה, שיש להם אופי רמברנטי בדרך, מהווה
תמונה העומדת בפני עצמה, ולא מעט אנשים
הגיעו רצון רעניין לקנות רישומי הכנה כאלה,
שישמשו את גיל בעבודתו הקודמת. מי שמ-
צויינים בכפר האמנים עין חור שבו מתגורר גיל
זהו ברישומים פורטרטים של כמה מחבריהם
המתגוררים בכפר, וגם של גיל עצמו ושל בנו
הצעיר ליאור.

גיל ואשתו זה 32 שנים גניה מתגוררים בעין
חור קצת למעלה מ-20 שנה. הם התקבלו לחברות
בכפר רק בפעם השנייה שבה הגישו מועמדות.
לעיה מיזרחית המורכבת מחברי הכפר המקוריים
ו"גורי" אחראית על קבלת החברים. "הגורי הוא
שון רחמי את הבקשה שלי, ואחר כך אמר לי שמ-
שון בג'ורי אמר שאני לא מתאים כי את העבודות
שלי אי אפשר להציג בגלריות אלא רק במר-
זיאונים", הוא אומר. תמונת ענק אחת שלו מוצגת
במוזיאון תל אביב, וכעת מוצגת התמונה החדשה
במוזיאון בעין חור.

הסצינה המבוהמת המופיעה בה היא פרישור
תו האישית של גיל גם ל"הסעודה האחרונה" של
ליאונרדו דה וינצ'י וגם ל"הארוחה" של גוגן, ואילו
חרי עין מכין הצופים יוכלו לזהות ברצפת השתמש
שלה אכסור גם לרצפת הסטודיו של ורמיר.

אבל ישו שבתמונה הוא בנו של אורי גיל. האיש

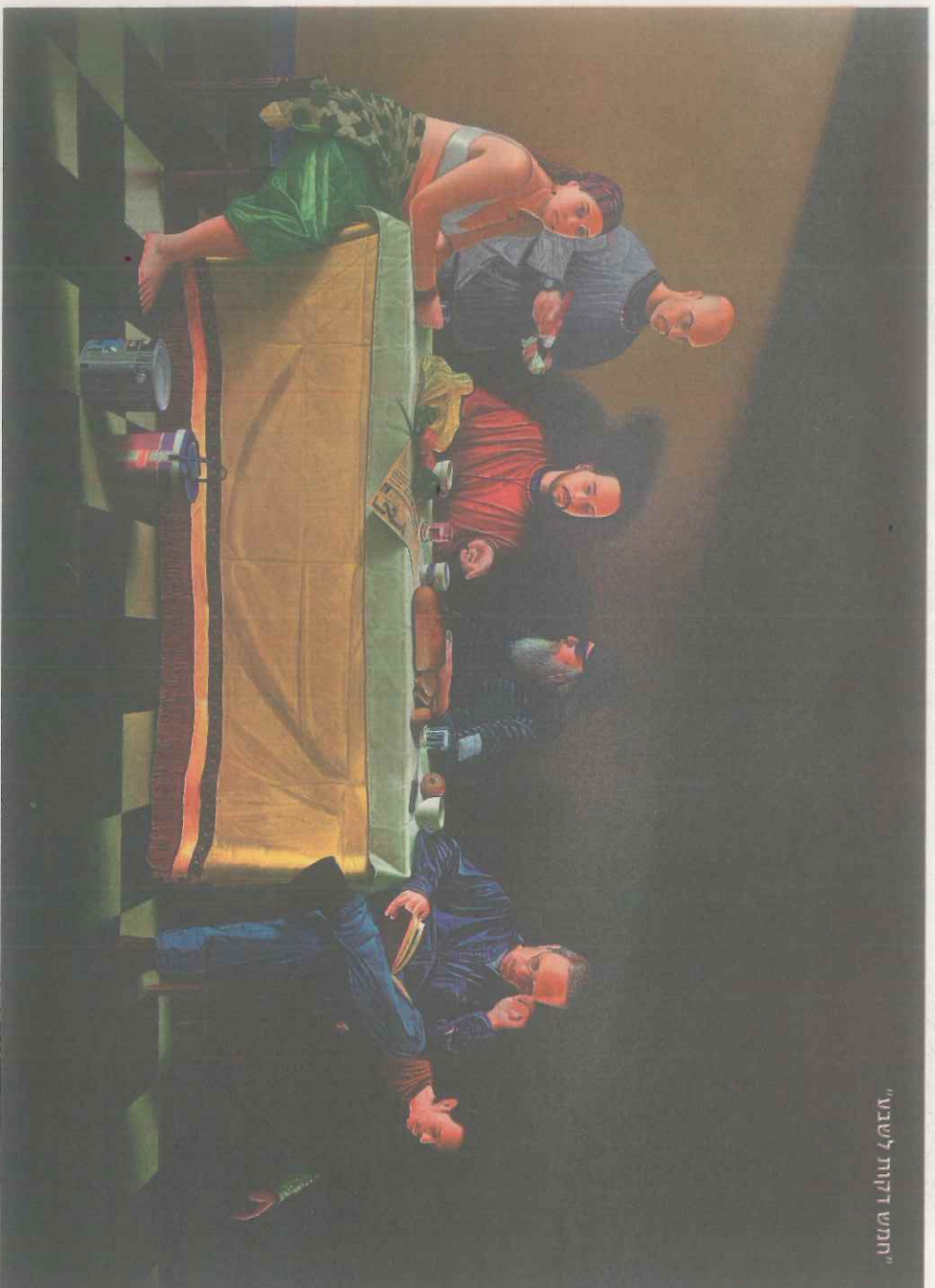
אורי גיל על רדע ציור שבו מופיעות שתי בנותיו.
 "אני לא בא להגיד שום דבר לעולם, אין לי
 מטרים, אני מצייר סיטואציות אבסורדיות

253), על שם השייטת שעליה פיקד גיל, הפכה את
 חבריו לשייטת למשתתפים בוריאציה מתוכננת
 מראש של המונטה המפורסמת של מברנדט "משמר
 הלילה", מה שמעניק להמוניותם של טייסים כס'
 רבלי טיסה איכות ונכסיות. "אם תתבונני בציור
 תשימי לב לכך שהטייסים שם הם אנשים בודדים
 מאוד", אומר גיל. "כל אחד עומד לעצמו, אף אחד
 איננו מתבונן בחברו".
 כל הדמויות בתמונה, למעט אחת, עומדות.
 הגבר היחיד המצויד יושב מאחור, מופנה מבטו למ'
 רכב התמונה. והו גיל עצמו. מבט מעמיק בפניהם
 של הטייסים, פי תואר בדרך כלל, מגלה שלא רק

שלי מאוד ירוקים".
 ביצירותיו של גיל, כמעט שום דבר אינו ספוי
 נסני. הקומפוזיציה מושתתת בקפידה על פי הגיגור
 שברן קווים ישרים לאלכסוניים, וכך גם מרכז הכב'
 בר של התמונות, אותו הוא מכנה "נקודת חרגש".
 האופן שבו הוא מתאר את עבודתו הוא שכלתני,
 נוסה אל הפילוסופי המהדרה, אך העבודות עצמן
 מעוררות רגש רב. גיל מספר על אצירת אחת,
 שסיפורה לו שישבה למעלה משעה מול התמונה
 שלו שמוצגת במרואותו חל אביב ולא יכלה להפסיק
 לכתות.
 והמונה הזאת, הקרויה "ש. 253" כולומר, שייטת

ישר, הוא נשמה זכה, ועוד עם המחלפות שלו ועם
 האדם הוא נראה ישר, והוא ההשעיה אבל, הוא
 מקשר את העבודה לתקופה שהחלשתו לאמק,
 הבארק, זה שמסתכלים עליו שני אנשים הופך
 אותו לדמות הכי חשובה.
 "אני בצר, אבל כלי הנוכחות שלי הציור נופל.
 השדורל שלי כל כך מאוד את הציור. אני מחליש
 את הכיור עד כמה שאני יכול עד לנקודה שהוא
 עדיין נחשב לכהיר. זה נותן הפון רוחניות לציור,
 כי רוחניות היא בעיקר בצבעים. ואגני, בצבעים
 אין כמו ירוק. הירוק הוא אלוהי. הגמישות הכי
 גדולה מבחינה רגשית היא בירוקים. הציורים

"חתם דקות לשטע"

"ט.ט. 253" (טייטות 253)

"אני, בנציגור לכל אלה שעסקים בהלקאה עצמית בנוגע ללינה המשותפת, דווקא מאוד בעדה. אותי היא הצילה. לגדול אצל ההורים שלי לא יכולתי כשום פנים ואופן. הקשר בין הילדים להורים בקיבוץ לא היה קשר רגיל, ולי זה עשה טוב"

שאינם מתכוונים זה כוח, אלא פניהם של רובם מביעים סבל ומתת נפש, אולי משום שעל הכי-סא הניצב בחזית מוצבת סדרה ריקה המוכירה בצורה גולגולת. "היא מתפקדת כמו הגולגולת בציורי הרנסנס שתפקידה הוא ה'מנסטור מורי', זכור את המוות", מסביר גיל.

את הציור הזה צייר גיל כשהחליט לפרוש מצה"ל, בדרגת חת אלוף, כדי להתמסר לציור. "זה סיכום של תקופה חשובה ומרכזית בחיי", אמר גיל, האוחז בשיא גינס לשייט הקרב שטס הכי הבה שנים בטיסת קורבנות, 41 שנה. "אפשר לומר שהחלתי לענות את הקבע משום שרציתי שיהיה לי זמן לעשות ציורים כאלה גורלים".

להתעטע בבית

גיל, בן 69, נולד בקיבוץ גבעת חיים, שלישי בין ארבעה בנים, שהשניים הגדולים ביניהם הם אחיו למחצה. זאת היתה משפחה מורכבת, אלו היו הנישואים השניים של שני ההורים שלי, הוא אמר. אני, בנציגור לכל אלה שעסקים בהלקאה עצמית בנוגע ללינה המשותפת, דווקא מאוד בעדה. אותי היא הצילה. לגדול אצל ההורים שלי לא יכולתי כשום פנים ואופן. אני לא חושב שמר בחינה רגשית יכולתי לשאת את מצב העניינים שהיה ביניהם, וגם לא הייתי כל כך קשור אליהם. אני זוכר תמונה מוגלגל של שלי, כשאמא שלי באה להשיב אותי בבית הילדים וניסתה לנשק אותי, והפנית את פני ממנה. לא רציתי. הקשר בין חיל-דים לחורים בקיבוץ לא היה קשר רגיל, ולי זה עשה טוב".

כילד התגלה כמכשך לכל העסקים היצי-רתיים, ותקופה מסוימת חשב שיהיה קומפור-טור, גם משום שבשכיל לשמוע מוזיקה אפשר היה להתרחק וללכת למועדון כדי לשמוע תק-ליטים. אבל הוא גם כתב וצייר, ובסטודיו שלו מצב פורטרט יפה להפליא שצייר כשהיה רק בן שמונה. "בכיתה ד'", הוא מספר, "ציירתי במשך שתי הפסקות ילד וילדה מהיכיתה, והתמונות האלו נשארו תלויות ליד הלוח כל השנה. אני, ילד בן עשר, המצאתי על המקום עורים שהמ-ציאו הגדולים, כמו לעבור עם סרגל מול הפנים כדי לחשב את המרחק בין ואף לשפתיים ובין שתי העיניים. אגב, רוב הציורים טועים כוח". לצייר בצינות התחיל רק בגיל 30, כשכבר היה טייס.

והוא בכלל לא רצה להיות טייס. "רציתי להיות כטיירת צנחנים", הוא אמר, "אבל לקחו אותי בכוח למבדק טיס, שהם כמו משחק, אז שחקתי והתקבלתי נגר רצוני. גם לא היו לי תוכניות להישאר בקבע, אבל עובדה שנשארתי כי אותנו חינכו לשאת בעול. הקורס היה קל, עור ויצמנו היה מפקד חיל האוויר. ססתי במסוסי קרב. בלתי מוכן לי לחלוטין, אבל נשארתי בקבע כי בכל פעם המקורב מלהמה. קודם היתה מלח-מת ששת הימים ואחר כך היתה מלהמת היתה שהיתה קשה מאוד. ואחר כך היתה מלהמת יום כיפור, וככה נגדתי איכשהו עד שהייתי מפקד טייסת ובסופו של דבר עוברתי את הקבע רק ב-1985 כי רציתי לצייר, אבל המשכתי לטוס עוד 18 שנים עד שהייתי בן 60-20 יום. וכך, שלא ביומתי, קיבלתי על זה שיא גינס כטייס הקרב הוותיק בעולם".

הכפר עין חור ידוע בחיי החברה הפעילים שבו, במסכנות וכתגים המשתתפים. גם אני טריגות פורחות במקום, שפרט להיותו פנינה נדל"ית מאכלס אמנים בעלי אנו מפותח ויצר תחרותי. אבל גיל הוא כנראה מסוג האנשים האהבה להרגיש לבר דווקא כשסביבם מתנה-לים חיים חברתיים תוססים. בכטיס חיל אוויר או בכפר אמנים.

"אני נמנע אף פעם לא משתובב בכפר, אני לא מרגיש שייך לכאן, גם אחרי 20 שנה", מודה גיל. "אני גר עם גניה ועם עצמי. לפעמים בברוק

חוטביציית יתר

מיד כביסה לטוויז נתקלת העיר בשלש תמונות הגורמות לגשמה לזיעזיק. ציור דנסר סי של עדר, בתו של גיל, קורדרי ארזם הנראה כמו קטיפה מקנה לה הור פטריצי, ושני ציורים של גנדי, באחד היא מצוירת בשמלת כתפיות, מבטוי קרימה, מכסה עובר רדך המתכונן, ובשני, קטן יותר, היא מתכוננת ישר אלך מעבר לכתפה. בחרר השני מוצגת עכורת הענק הגדולה שווא עובר עליה. על רקע לכן נראה רישום בצבע אקר של שתי בנותי, עומדות בראש טור וכולל גם את בנו של המציג ואנשים אחרים.

כל אחד מהמציגים ככל אחד מהעבודות שלו יושב לפניו כדי שיצייר את ריקנו. "אני מוחיל בכך שכל הציור שלי מכוסה בצבע חום ואני רואה את הרישום מתחת לצבע", מסביר גיל. "עכשיו אני לוקח את צבע המספרה שלי, שווא רק לכן, לכן ביצת מספרה", שאחרי שאני מכין אותו אני מערבב אותו רק עם מים ואני עושה קווים קווים על פני כל שטח הכר עד שאני מגיע לרמות הלכן שאני רוצה. אחד כך אני מכסה הכל באקר ומכסה שוב בלכן. היום זה כדי ליצור את הוויזיונר. האקר – כי זה הצבע הכי נוח לצאת ממנו לשאר העצבים. בשיטת שלב הרישום והמספרה והאשונה לקח לי מפרד אפשר לעבוד גם לאור מנורה. אחרי שמכסים את האקר בלכן, מציירים בצבע, אבל נכנסים עם טמפרה לבנה כדי לשמור על המקומות הכהים, וכן הציור מתקדם ובסוף מציירים רק בשמן.

"כשאני מוצק מתעסק בצבע אתה מתעסק עם שלוש דוגות של ניגודים, כזה בוויז, חם קר, אטום שקוף. אחלי הקעים תמיד שקופים. בציור של אשתי יש לפחות 35 שכבות על הקע, וכולן שקופות."

למה צריך כל כך הרבה שכבות?

"כי בסוף יוצא הצבע שאני רוצה. נגיד כחול. אם אתה מוחיל בכחול אתה לא יכול להפטר ממנו, אבל אם תכחול הוא קודם חום ואחר כך סגול ואחר כך ירוק, אז בסוף יוצא ממנו הכחול שאני רוצה בדייק. היתה אשה שציירתה לך תצאות אדומה, ולקח לי 25 שכבות עד שהגעתי לאדום שציית."

מאיפה יש לך פכילות כל כך העבודה הזאת?
"אני אדם טוטלי. אני אומר על עצמי שאני לא מאבד עשתונות, סבלנות ושליו. הייתי 41 שנה בחול האוויר, אף אחד לא שמע אותי מרים את הקול. מצד שני, הואשמותי כמוטיביות יתר במי לחמות. לפני כל מלחמה אחרת: אני רוצה לצאת טוב במלחמה. והדגשתי טוב במלחמה. אני שם עיסוק שאני מכיר שיש בו כל כך הרבה אספקטים מהיית כמו סיסה. יש יופי, יש בוטליות, יש רך תהיות, יש הכרות."

"אני בסך הכל המניס. אבל זה תורר שהדגשתי בו נחות. במצבי סיכון, תמיד אני נכנס לסלוח עילאית. זה מאפשר לך להשיג תוצאות. מיומנות זה כשאתה יודע מה שלמדת. אבל כישורים זה משנה אחר. למשל, בשבילי טייס טוב זה טייס שיש עשה משהו שהוא לא למד אף פעם. זה בכל החושים. ויהי לך רישום בזה בתחום הטיס?"

שאת זה אף אחד לא עשה לפני?"

ובציור?

"טוב, במעט כל מה שאני עושה בציור זה משהו שלי. למדתי קודם. ובגלל שאני טוטלי, הנבתי שלא אוכל להתמסר לציור אם לא אעזוב את הטיס. הציור התכונתי הראשון שעשיתי זה אחרי שהפסקתי לטיס."

ולא חשבת ללכת לאל עז?

"אמר לי: תלך לאל עז, תוכל לצייר. אמרתי: אל עז זה יומיים בשבוע, יום בשבוע מילואים, מתי יש זמן לצייר? אל עז זה תרדץ למי שלא רוצה לצייר."

Neril@haaretz.co.il

אנחנו חלכים לטייל סביב הבית, בהרים, לא מספיק? אני לא חלק מהפוליטיקות כאן, נסע וו, וטוב לי כך". ואף על פי כן, כפי שמציינת מרגלית גוטמן, תושבת עין חרד האחרונה גם על הקשרים הבינלאומיים של הכפר האמני, "דווקא אחרי שתמיד תופס מרחק, הוא הוחרד שמצייר בתמונות שלו את הכר הכפר".

שביל של משטח עץ מוביל אל דשער, שממנו מוליך שביל של "אבנים בינוניות אמיתיות בנות 900 שנה" שסלל גיל בעצמו אל הבית, המוקף גינה פורחת שמטפחת גניה. חלונות הבית כולו מתפרץ אל תוך החרד המרוער כאילו הבית עבר הים הגיבס מחלון אחר. בקור מה התחלונה נמצא היסטוריו של גיל, בקומה העליונה חדר הישיבה, "אני מונגנע לגניה מחדר לחדר בבית", הוא אומר. גניה היא אשתו השנייה, קואצדית ובעבר אשת ניהל. "דתפי כחתי מאחר מירי מנישאים מוקדמים מדי", הוא מסכם את ניסוחיו הראשונים שהניבו את שלוש ילדיו. את גניה פגש באוניברסיטת תל אביב, בחוג לפילוסופיה והיסטוריה. שנה שלמה המסובלת עליה בלי שרדיא הרגשה. היא קרישה, אשתי.

"עובתי את הבית שבו חייתי עם גרושתי ועם הילדים שלנו ברמת השדון, עובתי לה הכל, ופי שוט חייתי מצוין. זה נשמע כמו פלא אבל זאת עובדה, אנשים קמו ממני ציורים. היה לי מזל ונפל בגורלי גם מצנט שהיה קונה ממני ארבע עבודות בשנה, למרות שרמתי אז היתה רחוקה מרמתי היום. גניה ואני גרנו בדירות שכורות ואחר כך עברנו הנה."

"כל פעם שמגיעים לכפר אורחים חשובים מוחלי מביאים אותם אלי, אבל כפי האישי הייתי אומר שאני נותנה מוחזם שמפצים תצלילים של האנונימיות."

כלומר?

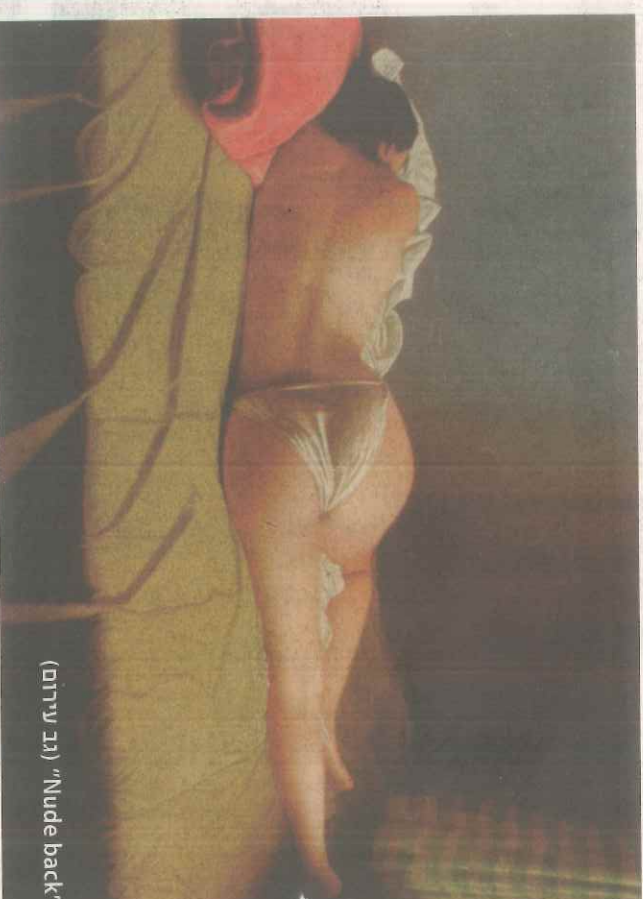
"אני נהנה להתבודד כאן. אני לא חלק משום ברנז'ה, לא מעורב. אני לא מסתובב. רוב היום אני בסטודיו שלי. מצד שני, רצייתי שהציורים שלי יגעו באנשים ובכמה שיותר, וכלי שיראו את העבודות שלי זה לא יקרה. אז החלטתי להציג במלואן תל אביב ועכשיו במלואן ינקו ראא, וכשביל זה הייתי חייב באישה שקל להפטר מהאנונימיות."

הגירוש והנישואים השניים התרחשו ומו לא רב לאחר שהול לצייר ברצינות. הבנתי שזה הדבר שהכי מתאים לי. התחלתי עם ניסיונות בכל מיני טכניקות, עד שהגעתי למה שאני עושה היום. זאת טכניקה שהמציא יאן ואן אייק הפלמי במאה ה-15, ומכיוון שהיא דורשת המון עבודה, ציירו בה רק ציורים קטנים. מי שעשה רנסנס לטכניקה הזאת זה ארנסט פוקס דאסטר, ואני למד רתי ממלשות שהיה תלמיד שלי. פוקס עושה קורס פעם בשנה ברייכנא, 60 קילומטר מווינה. כשהוא בא לארץ, הוא אמר לי שאני לא צריך לבוא כי הטכניקה שלי בסדר."

לפי זמן מה הביא הוא צד דורון לוריא אל הסי טוריו שלו מומחה גדול לומברניט, ראש ועדה שהוקמה בחלכו כדי לקבוע מי הם ממשיכי המי סורת של רמברנט. "הוא הסתרוב פה, הסתרבל בעידומים ובפורטטים ואמר כל המון מיי גורנס, מיי גורנס, מיי גורנס", דורון סיפר לי שאחרי שהם יצאו מכאן הוא אמר לו עלי "איה מניאק. אחתי זה מאור ריגש".

אבל טכניקה זה כמובן לא הכל. "ש שני סוגים של אסתטיקה שאנחנו מכינים: היפה והעילאי", אומר גיל. "אני לא בא להגיד שום דבר לעולם. אין לי מסרים. אני מצייר סיטואציות אפשריות. אמר לי פעם צייר אחר, שצייר צריך שלושה דברים: ריטם, ראש, לב ויר. צייר המון חשבה בציור, צריך יכולת בסיסית, כלומר יר, אבל למה שהוא קורא לב אני צריך יכולת לגעת, ציור צריך לגעת, ציור צריך לדגש. וכשבאים אלי אנשים ומתרגשים או מוכיחים, זאת חוויה בשבילי."

"a Cup of still life" (ספל של טבע דומם)

"Nude back" (גב עירום)

"נשארתי בקבע כי בכל פעם התקדבה מלחמה. קודם היתה מלחמת ששת הימים ואחר כך היתה מלחמת ההתשה ואחר כך מלחמת יום כיפור, וככה נגדרתי איכשהו עד שהייתי מפקד טייסת וכסופו של דבר קיבלתי שיא גינס כטייס הקרב הוותיק בעולם"